

1. (~χωρίς τίτλο~)

Δάκρυα κυλούν από τα μάτια των πνιγμένων
και εσύ ταξιδεύεις ελεύθερος σε καράβι αναμνήσεων.
Τόσα χρόνια παλεύεις με το κύμα της ζωής
και τώρα ναυαγό, σε παρέσυρε στο βυθό του
χωρίς σανίδα να πιαστείς, χωρίς σκοπό
χωρίς ελπίδα..

Οι μέρες νύμφες του χρόνου χόρευαν
μα η μουσική έχει πια σταματήσει
η μελωδία χάθηκε
και μαζί της χάθηκαν κι εσύ..
Στο σκοτάδι ή στο φως; Κανείς δεν ξέρει, κανείς δεν θα μάθει..

Ο χρόνος έχει σταματήσει και αυτός
και εσύ ανέμελα προχωράς χωρίς φωνή
μα κανείς δεν είναι μέσα στο μακρύ σκοτεινό διάδρομο που βαδίζεις
μονάχα ένα φως ξεχωρίζει λίγο πιο κάτω
μα όσο πλησιάζεις τόσο απομακρύνεται
και εσύ απελπίζεσαι, φοβάσαι πως έμεινες μόνος και δεν είναι κανείς στο τέλος του
διαδρόμου..
Σαν από νωρίς να έφυγες
μα ίσως και να ήταν η στιγμή που έπρεπε να πετάξεις ελεύθερος,
να ανοίξεις τα φτερά σου..

Σκιές και πρόσωπα ζωντανεύουν στο μυαλό σου,
καπνοί χρωμάτων εμφανίζονται γύρω σου και ύστερα χάνονται ξανά..
Όλα στο τέλος χάνονται
μα ακόμα αναρωτιέσαι...
Άραγε υπάρχει τέλος ;

**Βάλια Αυλωνίτη, Βικτωρία Χατζηγιαννάκη, Νίκη Σουσουνή, Ευθυμία-Άννα
Σκάρπα**

Untitled

Tears trickle down from the eyes of the drowned
And You travel free on a boat of memories.
For years now you have been fighting with life's waves
And Now shipwrecked, drifted to the bottom of the sea,
No driftwood to hold onto, no aim,
No hope....

Days as time's nymphs were dancing
But the music had already stopped
The melody gone
And with it yourself too....
Darkness or light? No one knows, no one ever will....

Time has stopped too
And you keep on walking carefree, voiceless
But there is no one in this long dark road you walk on
Just a light in the distance
The closer you get the further away you stand
And you lose faith, scared that you found yourself alone and there is no one at the end
of the corridor....
It is as if you were long gone
But maybe it was time for you to fly
And spread your wings....

Shadows and faces come alive
Colored fumes come and go
All gone in the end
But you still wonder.....
Is there an end?

Valia Avloniti, Victoria Chatzigiannaki, Niki Sousouni, Efthimia-Anna Skarpa

2. Μετά το ταξίδι...

Πάντα ένιωθες ότι θέλεις να φτάσεις «κάπου».
Αυτό το «κάπου» ήταν όλη σου η ζωή.
Η ύπαρξή σου, ο εαυτός σου ήταν αυτό το «κάπου».
Έκανες θυσίες και πολέμησες μονάχα για να φτάσεις.
Τελικά τα κατάφερες, επιβίωσες, έφτασες.
Για μια στιγμή αισθάνεσαι ότι κατέκτησες τον κόσμο.
Όμως μετά... τίποτα.
Ξέρεις ότι το ταξίδι σου τελείωσε,
ότι έφτασες στο «κάπου».
Κι όμως, το «κάπου» δεν ήταν τίποτα απ'όσα νόμιζες.
Το «κάπου» δεν ήταν η ζωή σου, δεν ήταν ο εαυτός σου.
Το κάπου είναι ένα γλυκόπικρο κενό.
Θέλεις να φύγεις από εκεί, να γλιτώσεις.
Θέλεις να ξαναρχίσεις το ταξίδι.
Όμως, είσαι πολύ αδύναμος πια.
Αισθάνεσαι το τέλος να πλησιάζει...
Κλείνεις τα μάτια, όλα είναι ξεκάθαρα τώρα.
Είναι ξεκάθαρο ότι με το ταξίδι, τέλειωσε και η ζωή σου.
Όπως σπατάλησες τις στιγμές του ταξιδιού,
Σπατάλησες και τη ζωή σου.
Άσκοπα...
Για να φτάσεις στο «κάπου».

**Μαριάννα
Παπαγεωργοπούλου**

AFTER THE JOURNEY

You've always felt you wanted to reach "somewhere"
Your whole life was that "somewhere"
Your existence and yourself were that "somewhere"
You made sacrifices and fought just to reach there
Till you finally made it, you survived to reach the place
You feel like you've conquered the world for a moment
But then ... nothing
You know your journey is over
You've reached that "somewhere"
However, that "somewhere" has been nothing of what you thought
That "somewhere" was neither your life nor yourself
That somewhere is a bitter-sweet gap
You want to escape this place, to save yourself
You want to go off on the same journey again
But, you're so weak now
You feel the end is getting closer and closer...
You close your eyes, everything seems so clear now
It's clear that your life has come to an end completing this journey
You've wasted the moments of the journey
The same way you wasted your life
Aimlessly ...
Just to reach that "somewhere"

Marianna Papageorgopoulou

3. Μετά το ταξίδι

Μόνος! Εγώ και η περιπέτεια, εγώ και τα όνειρα, εγώ και το ταξίδι.
Η ζωή μου γεμάτη κόπους, κόπους για στόχους,
Και οι στόχοι πολύ μακρινοί και πολύ μεγάλοι
Κι εγώ τόσο μικρός μπροστά τους.
Προχωράω κι η ζωή κυλά κι εγώ μεγαλώνω μαζί της.
Τι περίεργο ταξίδι αυτή η ζωή...
Τι περίεργο πλάσμα αυτός ο άνθρωπος...
Και μετά από εδώ τι;
Και μετά από εδώ πού;
Εγώ με τις σκέψεις μου ταξιδεύουμε συχνά στο μέλλον,
στην επόμενη ζωή,
εάν υπάρχει.
Δύσκολο όμως για τα μάτια να δουν κάτι που δεν ξέρουν,
κάτι άγνωστο, κάτι ανύπαρκτο ίσως.
Τελικά υπάρχει «μετά» ;
Υπάρχει λύτρωση ;
Συνέχεια υπάρχει ;
Κι αν όχι τι σημαίνει, αλήθεια, το ταξίδι ;
Μήπως είναι ένα κακόγουστο αστείο των αγγέλων που μας κυριεύουν;
Αλήθεια δεν ξέρω...
Στις βραδινές περιπλανήσεις του μυαλού μου πολλά συμβαίνουν,
πολλές χώρες ξένες τα μάτια μου βλέπουν.
Τι κάνω άραγε εδώ ;
Δεν ξέρω.
Και μάλλον δεν θα μάθω ποτέ.

Βασιλίζα Γεωργιάδου

After the journey

Alone! Me and the adventure, me and the dreams, me and the journey.

My life a constant struggle to succeed, to reach my goals

And I stand so small in front of them

I keep on walking and life does too and I grow with it.

What a funny journey life is

What a funny creature man is....

And what comes after this?

And where do I go from here?

My thoughts and I often travel in the future,

To the next life

If there is one.

Difficult though for the eyes to see something unfamiliar,

Unknown, non-existent maybe.

Finally is there something “after”?

Is there salvation?

Is there continuity?

If no, what does the journey really stand for?

Could it be a funny joke of the angels above looking down on us?

Truthfully, I don't know....

At night when my mind goes wandering things happen,

My eyes lay upon many different countries.

What am I doing here?

I don't know.

Most likely never will.

Vasilisa Georgiadou

4. «Επιστροφή»

Ο χρόνος πέρασε σαν αστραπή
μια αστραπή τρομακτική και βίαια
μια αστραπή που φοβίζει.

Ο χρόνος πέρασε σαν ρυάκι
ένα ρυάκι απαλό και ήρεμο
ένα ρυάκι που γαληνεύει.

Ό,τι κι αν ήταν όπως κι αν ήταν
τελικά πέρασε.
Τι κι αν προσπάθησες να γίνει αιωνιότητα
η ζωή σε νίκησε.

Γύρισες γύρισες χωρίς να το θες
σε έναν κόσμο που αποφεύγεις και
σε αποφεύγει γιατί
έτσι σε έμαθαν.

Κι όμως είναι εύκολο να δραπετεύσεις
είναι εφικτό να φύγεις
να φύγεις
γιατί τα μάτια μπορούν και κλείνουν.

Η ζωή δε σε νίκησε
η ζωή μονάχα σε έμαθε
να κλείνεις τα μάτια
όσο πιο συχνά γίνεται.

Με όποιο τίμημα

Κουτλή Ελένη

THE RETURN

Time has flashed by
A streak of lightning – terrifying and violent
A streak of lightning that is horrifying.

Time has rolled by
A rivulet – smooth and peaceful
A rivulet that is calming down.

Whatever that was, in any way it happened
It finally passed by.
What though you tried to make it eternal
Life has conquered you.

You've returned, you've returned without wanting to
To a world you avoided and
It avoided you
'cause that's what you've been taught

But still, it's easy to escape
It's feasible to leave
To leave
'Cause eyes can close.

Life has not conquered you
Life has only made you learn
How to close your eyes
As frequently as possible.

Whatever the price

Koutli Eleni